

KRATKA DNEVNA ZGODBA

VADIM ŠERŽENIEVIČ:

BREZBOŽNIK

(Sorjetka humoreska)

Petrov je imel dovolj vzroka za razburjenje. Petrov je bil pomemnik knjigovodje. A služba knjigovodje je bila že tri dni prostota, vedeni z onim trenutkom, ko so bili radi poneverjenja zaprli nekdanjega knjigovodja. Služba knjigovodje je bila najvišja in edina mera, da katero se segalo Peterjeve sene.

Zena mu je prva priskočila na pomč.

"Več kaj, Peterček, javni delave moraš postati. Kdor se ne udejstvuje v javnosti, je zdaj kakor pes brez repa. Kje so tvoji izvidi, ve nisi javni delavec."

"Kako bi pa kaj naredil za javnost?"

"No, prava reš! Pristopi na primer k 'Mednarodni delavski pomoci' ali se vpiši v krožek brezbožnikov."

"Saj res, ti imaš dobre domislike. Ravnatelj naše tovarne je namreč predsednik tega krožka. Potem me bo takoj opasil."

Prihodnji dan je odločno stopil Petrov k ravnatelju, pokazal okno, kjer se je videla cerkev, in dejal:

"To res ne gre, zadušili se bomo."

"Kaj pa vam je, tovarš Petrov? Saj je okno odprto, imamo dosti zraka."

"Tisto že, ampak vendar smrdi. Le povohrjate zrak. Po opiju diši."

"Nemara je kje bližu lekarina?"

"Ne, jaz mislim na versto, ki je opij za neuko ljudstvo. Soloh bi se rad vpišal v vaš krožek."

Petrovu so ustregli.

Zdaj je pričel Petrov novo življenje.

Ce je šef mimo cerkev, je skril izkazilico v globino žepa in sepeval:

"Kdo ve? Tisto je že res, da ni videti na zemlji nobenega boga, ampak... ampak, kdo bi mi jamečil, da ga ni tudi v nebesih?"

Ce je pričel domov, je vneto moral:

"Prosim te, o usmiljeni Gospod, da bi opazili predstojniki moje brezverstvo."

A zraven se je seveda hal in planoval pravil ženi:

"Ne smoš me izdati. Pazit: da ne boš klepetala. Nihče ne sme zvedeti, da sem molil doma."

Ce so kljicali Petrova na službo k ravnatelju, je vedno nalašč spustil na tla člansko izkaznico in dodal:

"Oprostite, papirji so mi padli..."

SLAB TEK DO JEDI — UBITI ŽIVCI

Včer let je poteklo, ko je neki zdravnik-spezialist izrazil, da se stavna osmisljnost zdravil endovito počnega ojačanja želenod in števcev, dveh valjnih sečastnih delov telesa. Ta predpis je postal tako prehitljiv kot ljudeh, da ga je dal na raspolago občinstvo, kjer je bil dosegli tisočin, ne le par posmeznim ljudem. Vi lahko sedaj kupite ta predpis, ki se imenuje NUGA-TONE v vaši lekarini. Celosvetno zadržanje stane EN DOLAR, in je popoloma jamčeno. (Adv.)

DRUŠTVA

KI NAMERAVATE PRIREDITI

VESELICE,

ZABAVE

OGLAŠUJTE

"GLAS NARODA" je tista samo vaše članstvo, pač pa veli Slovenski v vaši okolici.

CENE ZA OGLASE SO ZMIRNE

Tudi Vi želite še enkrat videti domovino!

Za denar, katerega potrošite v brezdelju, lahko uresničite Vašo željo in obiščete rojstni kraj.

Vozila od New Yorka do Ljubljane stane	\$ 24.23
Za tja in nazaj preko Havre	\$ 159.00
Od New Yorka do Trsta	\$ 90.00
Za tja in nazaj	\$ 150.00

Na brzopernikih nekaj več.

Tudi kdor še ni ameriški državljan, dobi dovoljeno, s katerim lahko ostane v domovini eno leto.

Moderni parniki Vam nudijo vso postrežbo in neprijetnosti dočivje le potniki, ki odpotujejo brez potrebnih navodil.

PIŠITE TAKOZA BREZPLAČNA NAVODILA NA:

METROPOLITAN TRAVEL BUREAU

(FRANK SAKSER)

216 West 18th Street

New York, N. Y.

VAMPIRJI

ROMAN

Spisal EMILE GABORIAU

VELEMESTA

ELETRIZIRAN SLOV

Nekaj čudnega se je priipetilo v Strasburgovem cirku v Renzu. Pod streho sotorja je bil pritrjen električni vod in zira je bila dobro izlirana, da bi se slonom niso ne zgodili, če bi se je dotaknili. Vendar se je posrečilo enemu slonu odstraniti z rilem izolacijo in posledično je bila, da ga je pošteno streslo. "Johnny", elektrizirani slon, je odstranil odskočil, tako da je pretiral s tem sotorjem. Slon je bil stresel vijoline, drugi so se stiskali k harfi, večji od njih. Na vratu vsake vijoline je opazil Tantaine s kreido potegnjene črte.

Sred dvorane je stal mož tridesetih let, visok in tenak kakor sveča in neverjetno grč. Imel je gladko obrit obraz potlačen nos in črne, uastne lase, segajoče mu do ramen. Kakor otroci je držal tudi on v rokah vijolino, drugi so se stiskali k harfi, večji od njih. Na vratu vsake vijoline je opazil Poluchi je skomignil z rameni.

— Da, to je zelo težko, — je pritrđil.

Gospod mi privede vsak hip drugega otroka,

a jaz mut moram vtepati pamet v glavo. Oh,

to je težak poklic, gospod, toda kaj hočemo,

ko pa mora človek jesti.

Kar je obmolknil in prishnul.

Gospod že gre... Poznam ga po hoji,

je dejal. — Če hočete govoriti z njim,

pojdite dol, kajti gospod se boji stopnic

in nikoli ne pride gori.

XXII.

Mož, ki ga je nazival Poluchi "gospod" in ki se je pisal Perpignan, je zelo debel, h kapiagnjen človeček, zelo rdeč, nesramnileni in ciničnega pogleda. Navadno je še preveč nališpan in kdor ga vidi, bi prisegel, da je baš ukradel nekje iz izložbenega okna prstanje in verižice.

Ce je bil Poluchi v zadregi, ko je zagledal bivšega ekssekutorja, ni bil njegov gospod nič manj neprijetno presenečen in sicer po pravici, ker je dobro vedel, da je oče Tantaine desna roka lastnika posredovalnice na Rue Montorgueil.

— Gromska strela! — je zamurjal sam pri sebi, — ti ljudje so se pa res potrudili, da bi pišli tajni mojega pedjetja do dna; gozovo imajo tehtne razloge. Ne smem se vdati.

In smeje, da bi skril svoje presenečenje, je podal očetu Tantainu roko.

— Veseli me, gospod, da vas vidim, — je dejal prijazno. — Da, prav zares me veseli. Veselilo me bo tudi, če bom mogel kaj storiti za vas. Saj se ne metim, če trdim, da prihajate s prošnjo.

— Oh! — je protestiral Tantaine.

Vstal je, prikel Tantaina pod roko in čeprav je na tihem preklinal ves svet z njim vred, je pripomnil smeje.

Radi bi z menoj govorili med širimi očmi, kaj ne? Dobro, pojdiva torek v moj kabinet.

Perpignanov kabinet ni zaslužil tega imena. Soba je bila prazna, zanemarjena. Tриje stoli okrog mize iz melkega lesa in polica, na katerih so bili zloženi nekakšni papirji, to je bilo vse pohištvo.

Cim sta sedla, sta se spogledala, da bi uganile tajne in drug drugega.

Prvi je izpregovoril Perpignan.

— Vi ste torek že slišali o mojem malem podjetju? — je začel.

— Da... Čisto slučajno! — je odgovoril oče Tantaine malomarno.

— Če bega človek po mestu, zve marsikaj. Tako na primer vem dobro, da je bilo tu ukrenjeno vse potrebno, da vas ne bo nihče presenetil.

— Tristo vragov! — je pomisli Perpignan.

— Ti ljudje nekaj vedo.

NADALJEVANJE SLEDI

Ljubiteljem leposlovja

Cenik knjig vsebuje mnogo lepih romanov sloveneskih in tujih pisateljev. Preglejte cenik in v njem boste našli knjigo, ki vas bo zanimala. Cene so zelo zmerne.

Knjigarna
"Glas Naroda"

